

Авраамъ Авимелеха за водный-тъ кладенецъ, който бѣхъ ^оотъли Авимелехови-тъ раби. И рече Авимелехъ: Не знамъ кой е направилъ тѣхъ работъ; нито ты ми яви и нито азъ съмъ чулъ, освѣнь днесъ. И зѣ Авраамъ овцы и говеда, и даде на Авимелеха, и ^инаправихъ двамата договоръ. И тури Авраамъ на странѣ 26 27 28 29 30 31 32 33 34
И рече Авимелехъ Аврааму: ^иЩо сѣ тѣзи седмъ женекы агнета, които си турили на странѣ? А той рече: Че ^{ты}зи седмъ-тъ женекы агнета ще земешъ ты отъ рѣкъ-тъ ми, да ми бждѣтъ ^иза свидѣтельство че азъ съмъ ископалъ тойзи кладенецъ. За това ^инаименова онова мѣсто Вирь-савеѣ (*кладенецъ клетвенный*): защото тамъ ся заклѣхъ двамата. И направихъ договоръ въ Вирь-савеѣ: и станѣ Авимелехъ, и Фихоль военачалникъ-тъ му, и вѣрихъхъ ся въ Филистимскъ-тъ земѣхъ.
И насади Авраамъ дѣбравъ въ Вирь-савеѣ: и ^ипризва тамъ име-то на Іеова Бога ^иВѣчнаго. И останахъ Авраамъ пришлецъ въ Филистимскъ-тъ земѣхъ много дни.

ГЛАВА 22.

1 А слѣдъ тѣзи събытія, ^иБогъ искуси Авраама, и рече му: Аврааме, и той рече: 2 Ето мя. И рече ^иБогъ: Земли сега сына си ^иединородный-тъ, когото си възлюбилъ, Исаака, и иди ^ина мѣсто-то Морія, и принеси го тамъ въ всесъжженіе, на едикъ 3 отъ горы-тъ, койшто че ти рекхъ. И подари Авраамъ на сутринь-тъ, та оедла осель-тъ си, и зѣ съсъ себе си двамата отъ рабы-тъ си, и Исаака сына си: и нацѣпи дѣрва за всесъжженіе-то, и станѣхъ та оиде 4 на мѣсто-то което му каза Богъ. И въ третій-тъ день подигохъ Авраамъ очи, и видѣ мѣсто-то отъ далечъ. И рече Авраамъ на рабы-тъ си: Вы останѣте тукъ съ осель-тъ: а азъ и момче-то ще оидемъ до тамъ: и като ся поклонимъ, ще 5 ся вѣрнемъ при васъ. И зѣ Авраамъ дѣрва-та за всесъжженіе-то, и ^инаговари ^игы на сына си Исаака: и зѣ въ рѣкѣхъ огонь-тъ, и ножъ-тъ, и отидохъ двамата наедно. 7 Тогдашъ продума Исаакъ на Авраама отца си, и рече: Отче мой! и той рече: Ето мя, чадо мое: и рече ^иИсаакъ: Ето огонь-тъ и дѣрва-та: а дѣ е агне-то за всесъжженіе-то? И рече Авраамъ: Богъ, чадо мое,

ще си промысли агне-то за всесъжженіе: 9 и отивахъ двамата наедно. И като пристигнѣхъ на мѣсто-то което му рече Богъ, съгради тамъ Авраамъ олтарецъ, и нареди дѣрва-та, и като вѣрза Исаака сына си, ^итури го на олтарецъ-тъ врѣхъ дѣрва-та. И прострѣ Авраамъ рѣкѣхъ-тъ си, та зѣ 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24
ножъ-тъ за да заколе сына си. Но ангель Господень му выкнѣ отъ небе-то и рече: Аврааме, Аврааме! и той рече: Ето мя. И рече: ^иДа не прострешъ рѣкѣхъ-тъ си на момче-то и да му не сторишь нищо: ^изащото сега познахъ че ты ся боишь отъ Бога, понеже заради мене не си пожалить сына си единородный-тъ. И като подигохъ Авраамъ очи, видѣ, и ето задъ него овень влепенъ съ рота-та си въ единъ хвръстъ: и доиде Авраамъ, и зѣ овень-тъ, и принесе го всесъжженіе вмѣсто сына си. И нарече Авраамъ име-то на онова мѣсто: ^иІеова-ирѣ, както ся казува ^иднесъ: На горѣ-тъ Господь ще ся яви. И выкнѣ вторый пѣтъ ангель Господень Аврааму отъ небе-то, И рече: ^иЗаклѣхъ ся въ мене си, казува Господь, понеже ся сторишь това нѣщо, и не си пожалить сына си, единородный-тъ си. Ще ты благословѣхъ и благословѣхъ, и ще умножѣхъ и прѣумножѣхъ сѣме-то ти ^икато звѣзды-тъ на небе-то, и ^икато пѣськъ-тъ който е край море-то: и ^исѣме-то ти ще обладе ^иврата-та на врагове-тъ си: И ^ивъ твоє-то сѣме ще ся благословягъ вси чкы-тъ народи на земѣхъ-тъ: ^изащото ся послушалъ гласъ-тъ ми. И вѣрихъ ся Авраамъ при рабы-тъ си: и станѣхъхъ та отидохъ наедно у Вирсавеѣ: и насили ся Авраамъ у Вирсавеѣ.
А слѣдъ тѣзи събытія, казахъ Аврааму, и рекохъ: Ето ^иМелха роди и ты сынове на Нахора брата ти: ^иУза първородный-тъ му, и Вуза брата му, и Камуила отца ^иАрамова, ^иИ Кеседа, и Азава, и Фалдеса, и Едлафа, и Ваеуила. А ^иВаеуиль роди Ревеккѣ: тѣзи осмина-та роди Мелха Нахору брату Авраамову. И наложица-та му, която ся именоваше Ревма, роди и ты Тавека и Гаама и Тахаса и Маахъ.

ГЛАВА 23.

1 И живѣ Сарра сто и двадесеть и седмъ години: ^итѣзи сѣхъ години-тъ на живота 2 Сарринь. И умрѣ Сарра въ ^иКаріаѣ-арвѣ: то е ^иХевронъ въ Ханаанскъ-тъ земѣхъ: и доиде Авраамъ да жалѣ Саррѣ, и да

в Виж. Гл. 26; 15, 18, 20, 21, 22.
и Гл. 26; 31.
и Гл. 33; 8.
и Гл. 31; 48, 52.
и Гл. 26; 33.
и Гл. 4; 26.
и Вѣр. 33; 27. Ис. 40; 28. Рим. 16; 26. 1 Тим. 1; 17.

а Іак. 1; 12. 1 Пет. 1; 7. 1 Кор. 10; 13. Евр. 11; 17. б Евр. 11; 17. в 2 Лѣт. 3; 1. г Іов. 19; 17. д Евр. 11; 17. Іак. 2; 21. е 1 Пар. 15; 22. Мх. 6; 7, 8. ж Гл. 26; 5. Іак. 2; 22. * Господь ще промысли. з Ис. 105; 9. Лук. 1; 73.

Евр. 6; 13, 14. и Гл. 15; 5. Іер. 33; 22. і Гл. 13; 16. к Гл. 24; 60. л Мх. 1; 9. м Гл. 12; 3, 18; 18, 26; 4. н Дян. 3; 25. Гал. 3; 8, 9, 16, 18. о Ст. 3, 10. Гл. 26; 5.

о Гл. 21; 31. п Гл. 11; 29. р Іов. 1; 1. с Іов. 32; 2. т Гл. 24; 15.
а Ис. Нав. 14; 15. Сжд. 1; 10. б Ст. 19. Гл. 13; 18.